

MIMIC

Marlie Zweers

@alle rechten voorbehouden

Over de auteur:

Sommige dromen blijven dromen. Andere worden verhalen. Marlie Zweers groeide op met twee grote wensen: ooit een hotel bezitten en ooit een boek schrijven. Vandaag leeft zij beide dromen. Samen met haar man Hans runt zij een succesvolle onderneming in appartement verhuur en Bed & Breakfast in Zwolle en Meppel. Maar tussen gasten, ontvangen en het dagelijkse leven bleef één wereld altijd roepen: die van fantasie, magie en verhalen. Met steun van haar dochter Gaby en haar man Hans familie schreef Marlie een fantasy reeks over liefde, kracht, keuzes en het vinden van je ware zelf. Want soms ontstaan de mooiste werelden... uit een droom die je nooit hebt losgelaten.

Korte samenvatting

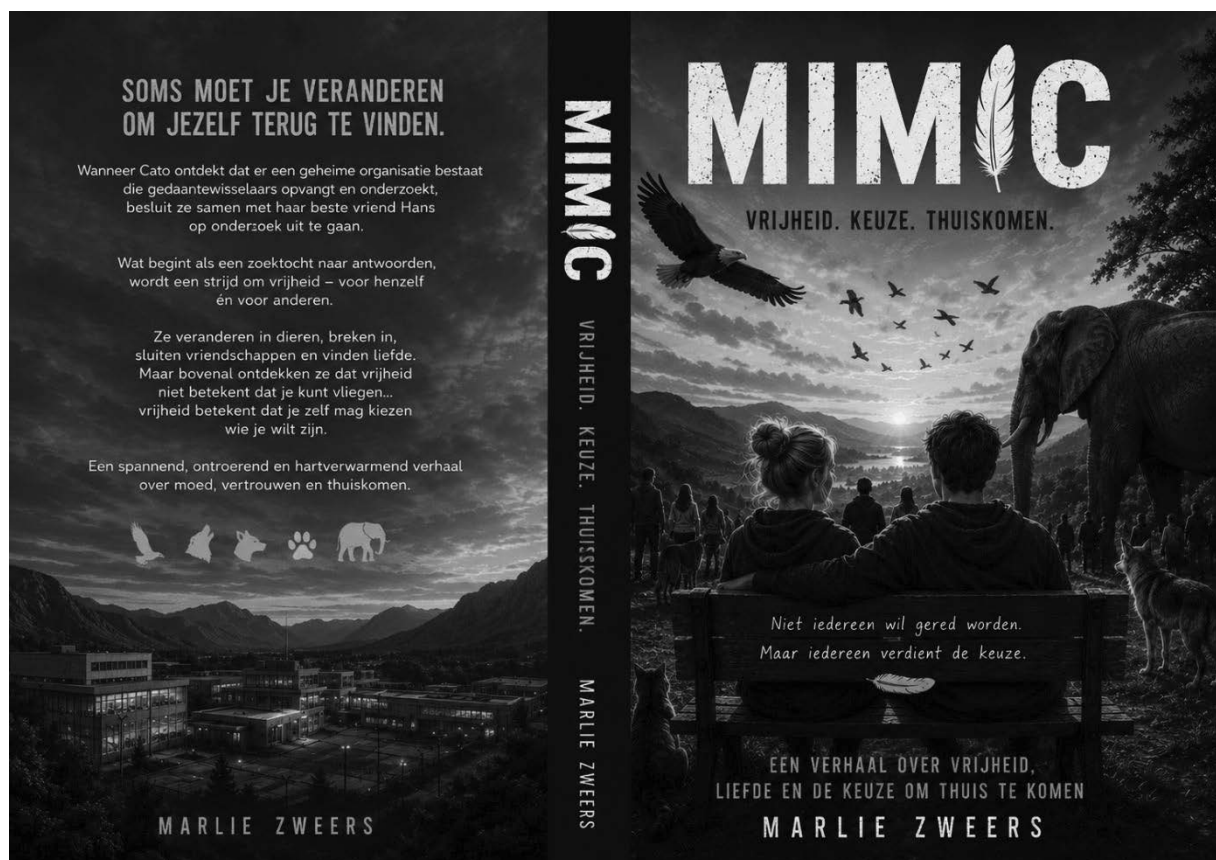
Cato is anders. Al haar hele leven kan ze veranderen in dieren — iets wat ze verborgen houdt voor de buitenwereld. Wanneer een ongeluk haar geheim bijna onthult, ontdekt ze dat er mensen zijn die precies weten wat ze is.

Samen met Hans gaat ze op zoek naar antwoorden.

Wat begint als een zoektocht naar haar verleden, groeit uit tot een ontdekking die alles verandert: een verborgen wereld vol keuzes, geheimen en mensen die ooit besloten nooit meer terug te gaan.

Maar als vrijheid bestaat... waarom blijft dan niet iedereen weg?

Een spannend en ontroerend verhaal over liefde, vertrouwen en de vraag: **wie ben je, als je eindelijk zelf mag kiezen?**

Hoofdstuk 1 - Anders

Al jong wist ik dat ik anders was.

Voor de buitenwereld was ik gewoon een meisje. Een kind met twee ouders, een huis, een slaapkamer en een redelijk normaal leven. Maar soms was ik geen meisje. Soms was ik ineens een dier.

De eerste keren gebeurde het zonder waarschuwing. Ik begreep niet wat er met me gebeurde. Mijn handen werden poten, mijn huid veranderde in vacht, veren of schubben. Mijn hart bonsde dan zo hard dat ik dacht dat iedereen het moest horen.

Mijn ouders hadden mij geadopteerd. Bij hen zag ik nooit iets vreemds gebeuren. Zij bleven altijd mens. Daarom hield ik mijn geheim verborgen. Ik wist niet of ze iets vermoedden. Misschien wisten ze het allang. Maar als dat zo was, spraken ze er nooit over.

Toen ik ouder werd, kreeg ik het beter onder controle. Ik veranderde wanneer ik wilde. En in wat ik wilde. Een vogel, een vos, een wolf... zelfs een beer.

Ik denk dat ze het toen zeker wisten. Want een beer in de tuin is lastig te negeren.

Toch zeiden ze niets.

Tot mijn zestiende verjaardag.

Die avond riepen ze mij bij zich. Hun gezichten stonden ernstiger dan ooit. Toen begreep ik dat dit geen gewoon gesprek zou worden.

Ze wisten het dus toch.

Ze vertelden dat mijn echte ouders ook gedaanteverwisselaars waren. Dat zij mij als baby hadden afgestaan uit angst. Niet omdat ze niet van mij hielden, maar juist omdat ze mij wilden beschermen. Als hun iets zou overkomen, hadden zij mijn adoptieouders gevraagd voor mij te zorgen.

En er was iets met hen gebeurd.

Mijn adoptieouders probeerden het voorzichtig uit te leggen. Er waren mensen die wisten wat ik was. Mensen die mij gevaarlijk vonden. Mensen die mij wilden vangen, opsluiten en onderzoeken.

Mijn echte ouders hadden hun leven lang geprobeerd uit hun handen te blijven.

Nu was ik degene die verborgen moest blijven.

Mijn adoptieouders waren geen gedaanteverwisselaars. Gewone mensen, die mij toch hadden opgevoed alsof ik hun eigen kind was. Ze hadden mijn geheim bewaard. Voor de wereld. Misschien zelfs voor mij.

Vanaf die dag veranderde alles.

Ik mocht niet opvallen. Ik mocht zo min mogelijk veranderen. En als ik het toch deed, moest ik zeker weten dat niemand mij zag.

Maar hoe verberg je wie je werkelijk bent?

Hoofdstuk 2 - Ontdekking

Een tijd gebeurde er niets bijzonders en ging het gewone leven gewoon door.

Op school deed ik het goed. Misschien zelfs té goed. Ik haalde prima cijfers zonder veel moeite te doen. Toch verveelde ik me vaak.

Wie wil er nou uren in een klaslokaal zitten terwijl je ook als poema door het bos kunt rennen?

Soms zat ik naar buiten te kijken en stelde ik me voor hoe het zou voelen om weg te sprinten. Geen tafels, geen regels, geen leraren die uitlegden wat ik allang begreep. Gewoon rennen. Snelheid voelen. Vrij zijn.

Maar dat kon niet.

Ik moest normaal zijn.

Dus deed ik braaf wat me gezegd werd. Ik maakte mijn huiswerk, stak mijn hand op als ik iets wist en lachte op de juiste momenten.

Niemand merkte iets.

Tenminste... dat dacht ik.

Soms had ik het gevoel dat iemand naar me keek. Niet gewoon kijken, maar observeren. Alsof iemand wachtte tot ik een fout maakte.

Alsof iemand wist wat ik werkelijk was.

Maar iedere keer als ik omkeek, zag ik alleen gewone leerlingen.

En toch bleef dat gevoel.

Op een dag gebeurde er iets waardoor alles veranderde.

Ik liep zoals altijd van school naar huis. Mijn schooltas hing zwaar over mijn schouder en ik dacht vooral aan wat ik straks zou eten en of ik nog even kon verdwijnen in het bos.

Toen hoorde ik piepende banden.

Ik keek op.

Een auto kwam veel te hard op mij af.

Er was geen tijd om na te denken.

Geen tijd om te kiezen.

Alleen paniek.

En toen gebeurde het.

Niet bewust, niet gecontroleerd zoals ik inmiddels had geleerd.

Mijn lichaam veranderde vanzelf.

Mijn armen werden vleugels. Mijn zicht verscherpte. Nog voordat ik besepte wat er gebeurde, schoot ik omhoog.

Ik vloog.

Onder mij hoorde ik een harde klap. Precies waar ik net had gestaan.

De auto reed tegen een paal.

Pas veel later besepte ik iets belangrijks.

Mijn schooltas.

Die was achtergebleven.

Ik vloog door tot buiten het dorp, veranderde terug en liep uiteindelijk uren later naar huis.

Mijn adoptieouders waren in paniek.

Nog voordat ik iets kon zeggen, vroegen ze waar ik geweest was.

Ik vertelde alles.

Mijn moeder werd wit. Mijn vader liep meteen naar het raam en trok de gordijnen dicht.

Die avond zei bijna niemand iets.

De volgende ochtend stond het in de krant.

AUTO BOTST TEGEN PAAL – SCHOLIER VERMIST

Volgens getuigen was een leerling geraakt en daarna plots verdwenen. De politie zocht naar een slachtoffer, maar vond niemand.

Alleen een schooltas.

Ik dacht nog dat niemand zou weten dat die van mij was.

Tot er die middag werd aangebeld.

Voor de deur stond de bestuurder.

Zijn auto had een flinke deuk en hij keek alsof hij niet had geslapen.

Hij hield mijn tas vast.

"Ik denk dat deze van jou is," zei hij.

Mijn adoptievader nam hem snel over.

De man bleef staan.

Hij keek mij aan.

Niet beschuldigend.

Niet boos.

Verward.

"Ik wil eigenlijk iets vragen..." zei hij voorzichtig.

Hij slikte.

"Wat gebeurde er gisteren?"

Even bleef het stil.

"Ik weet zeker dat ik je geraakt heb."

Hij keek naar de grond.

"Maar toen... was je ineens weg."

Hij schudde zijn hoofd.

"Of ik ben gek geworden."

Mijn ouders wisselden een blik.

En voor het eerst vroeg ik me af:

Misschien geloofde niet iedereen dat ze gek waren.

"Nee hoor, ik wist uw auto net te ontwijken en was zo geschrokken dat ik hard weg ben gelopen". De man vertrok zichtbaar verward.

Hoofdstuk 3 - Spioneren

Maar op een gegeven moment was ik er klaar mee.
Vanaf dat moment wist ik het zeker.

Ik werd in de gaten gehouden.

Eerst leek het toeval.

Steeds dezelfde witte bestelbus in de straat.

Mensen die nét iets te lang bleven staan als ik langsliep.

Auto's die dezelfde afslag namen.

Maar na een paar weken kon ik mezelf niet meer wijsmaken dat ik het verzon.

Mijn ouders zagen het ook.

Mijn moeder keek steeds vaker door de gordijnen naar buiten. Mijn vader controleerde iedere avond of alle deuren op slot zaten.

Niemand zei het hardop.

Maar we dachten allemaal hetzelfde.

Ze hadden iets gezien.

Of iemand had iets verteld.

En nu wilden ze zekerheid.

Ik werd er zenuwachtig van.

Ik lette op alles wat ik deed. Niet meer veranderen. Niet rennen. Niet te snel reageren. Gewoon mens zijn.

Als iemand mij bespioneerde, wilde ik weten wie.

Dus deed ik iets wat ik eigenlijk niet mocht.

Ik veranderde mezelf in een vlieg.

Niet spectaculair. Geen grote roofvogel of iets indrukwekkends. Gewoon klein. Onopvallend.

Ik vloog naar de bestelbus die verderop in de straat stond.

Door een klein kiertje kwam ik binnen.

Er zaten twee mensen.

Geen uniformen.

Geen politie.

Allebei achter laptops.

Op meerdere schermen zag ik beelden.

Eerst snapte ik niet wat ik zag.

Tot ik ineens onze woonkamer herkende.

Mijn kamer.

De keuken.

Zelfs de gang.

Mijn hart sloeg over.

Ze hadden camera's geplaatst.

In ons huis.

Alles werd bekeken.

Alles werd opgenomen.

Ze wachtten.

Niet om bewijs te verzamelen van iets wat ze al wisten.

Ze wilden dat ik een fout maakte.

Eén moment.

Eén verandering.

Eén seconde waarop ik vergat voorzichtig te zijn.

Toen hoorde ik één van hen zeggen:

"Ze is slim."

De ander knikte.

"Maar iedereen maakt uiteindelijk een fout."

Ik bleef doodstil op het plafond zitten.

En ineens besepte ik iets.

Ze twijfelden nog.

Ze wisten het niet zeker.

Nog niet.

Maar als ik niets deed...

zouden ze het ooit wel weten.

Hoofdstuk 4 – Camera's

Ik vertelde het niet rechtstreeks.

Ik wist niet of ze ons afluisterden.

Als ze camera's hadden geplaatst, konden ze misschien ook gesprekken opnemen.

Dus schreef ik een briefje.

Gewoon een klein briefje.

Ze kijken mee. Camera's in huis. Doe normaal. Niet praten.

Ik schoof het stiekem naar mijn adoptievader terwijl we aan tafel zaten.

Hij las het.

Zijn gezicht veranderde niet.

Dat was misschien nog wel het engste.

Heel rustig vouwde hij het op en stopte het in zijn zak.

Mijn moeder zag het en keek vragend, maar hij schudde nauwelijks zichtbaar zijn hoofd.

Die avond verliep alsof er niets aan de hand was.

We aten.

We praatten over school.

Over boodschappen.

Over het weer.

Tot mijn vader ineens zei:

"Misschien moeten we er even tussenuit."

Mijn moeder keek op.

"Vakantie?"

Hij haalde zijn schouders op.

"Gewoon een paar weken. Ik ben er wel aan toe."

Ze speelde direct mee.

"Ja... eigenlijk ik ook."

Het gesprek voelde nep.

Te normaal.

Maar ik begreep het.

Ze deden het voor de mensen die meekeken.

De volgende dag werd er uitgebreider over gesproken.

Routes.

Hotels.

Kampeerspullen.

Mijn moeder maakte zelfs lijstjes.

Ik speelde mee.

Maar ondertussen keek ik naar hen.

Voor het eerst besepte ik dat dit niet alleen moeilijk was voor mij.

Zij hadden zestien jaar lang iemand anders zijn geheim gedragen.

Ze hadden mij verborgen gehouden.

En nu werden ze zelf bekeken.

Hun huis was niet meer hun huis.

Iedere beweging werd gevolgd.

Iedere blik misschien geanalyseerd.

Ik voelde me schuldig.

Als ik normaal was geweest, hadden ze dit niet hoeven doen.

Mijn moeder keek me aan en glimlachte.

Alsof ze mijn gedachten kon raden.

"Maak je geen zorgen," zei ze zacht.

"Jij bent niet het probleem."

Maar aan haar ogen zag ik dat ze moe was.

En ik begreep waarom.

Hoofdstuk 5 – De vlucht

Zo gezegd, zo gedaan.

We pakten koffers in.

Kleding, eten, opladers, dekens. Alles wat je mee zou nemen op een gewone vakantie.

Tenminste, zo moest het eruitzien.

We praatten hardop over campings en routes. Mijn moeder klaagde zelfs over files en het weer.

Voor de camera's.

Voor de mensen die meeluisterden.

Maar zodra we vertrokken, veranderde alles.

We reden niet naar de route die we besproken hadden.

Na ongeveer een uur stopten we op een verlaten parkeerplaats.

Daar stond al een andere auto.

Mijn vader stapte uit zonder iets uit te leggen.

Koffers werden snel overgeladen.

Geen discussie.

Geen vragen.

Instappen.

Verder rijden.

Pas toen besepte ik iets.

Dit was voorbereid.

Niet gisteren.

Niet na het ongeluk.

Veel eerder.

Alsof ze altijd al rekening hadden gehouden met deze dag.

Onderweg wisselden we nog een keer van auto.

Soms reden we een stuk om.

Soms stopten we zonder reden.

Mijn ouders controleerden spiegels, namen onverwachte afslagen en wachtten op vreemde plekken.

Ik vond het spannend.

Maar vooral vreemd.

Ze deden dit alsof ze het eerder hadden gedaan.

Alsof dit een plan was dat al jaren klaar lag.

En uiteindelijk werkte het.

De auto's achter ons verdwenen.

Geen witte bus meer.

Geen bekende gezichten.

Alleen donkere wegen en steeds meer bomen.

Uiteindelijk kwamen we aan bij een oude blokhut midden in het bos.

Ver weg van alles.

Geen burens.

Geen straatverlichting.

Alleen bomen.

Maar we gingen niet meteen naar binnen.

Mijn ouders begonnen direct te controleren.

Iedere ruimte.

Onder tafels.

Achter kasten.

Stopcontacten.

Lampen.

Zelfs de ventilatieroosters.

Ze zochten naar camera's.

Microfoons.

Zenders.

Ik hielp mee.

Pas toen mijn vader uiteindelijk knikte, gingen we naar buiten om de auto uit te laden.

Daarna werd de auto afgedekt met een groot zeil zodat hij niet herkenbaar zou zijn vanuit de lucht of vanaf een afstand.

Pas toen gingen we zitten.

We aten iets eenvoudigs.

Niemand praatte veel.

We deden alsof het een normale avond was.

Maar niemand geloofde dat.

Terwijl ik uit het raam naar het donkere bos keek, besepte ik ineens iets.

Mijn ouders waren hier niet bang omdat ze dit nog nooit hadden meegemaakt.

Ze waren rustig...

omdat ze precies wisten wat ze moesten doen.

En dat betekende maar één ding.

Dit was niet de eerste keer dat iemand op ons had gejaagd.

Hoofdstuk 6 – Ouders?

Die avond bleef het lang stil.

Het hout van de blokhut kraakte zacht. Buiten hoorde ik af en toe wind door de bomen.

Mijn vader zat naar zijn kop thee te kijken.

Toen zette hij die neer.

"Er is iets dat we je nooit verteld hebben."

Ik keek op.

Mijn moeder zuchtte diep.

"We wilden wachten tot je ouder was. Of liever nog... tot het nooit nodig zou zijn."

Ze keek even naar mijn vader en begon toen te vertellen.

Jaren geleden hadden ze mijn echte ouders geholpen.

Niet toevallig.

Niet omdat ze vrienden waren.

Ze maakten deel uit van een organisatie.

Geen grote organisatie. Geen kantoren of logo's. Gewoon mensen.

Mensen die gedaanteverwisselaars beschermden.

Omdat er steeds minder van hen waren.

Niemand wist precies waarom. Sommigen verdwenen. Anderen hielden hun gave verborgen en kregen geen kinderen. En sommigen...

mijn moeder maakte haar zin niet af.

"Ze werden gevonden."

Ik voelde kippenviel.

Mijn vader ging verder.

"Wij zijn geen gedaanteverwisselaars."

Hij glimlachte even.

"Maar we weten al lang dat jullie bestaan."

Ik keek verbaasd.

"Waarom helpen jullie dan?"

Ze werden allebei stil.

Mijn moeder keek naar buiten.

Toen zei ze zacht:

"Omdat iemand van onze familie er één was."

Ik keek haar aan.

Ze knikte.

"Mijn broer."

Even bleef het stil.

"Of tenminste... dat denken we."

Blijkbaar had haar broer zich jaren geleden voor het eerst veranderd. Niet uit keuze, maar uit paniek. Daarna kwamen er mensen.

Vragen.

Onderzoeken.

Belangstelling die niet normaal voelde.

En op een dag was hij verdwenen.

Geen afscheid.

Geen lichaam.

Geen antwoorden.

Alleen weg.

Jarenlang hebben ze gezocht.

Niets gevonden.

Tot ze via die organisatie andere gedaanteverwisselaars leerden kennen.

Sindsdien hielpen ze.

Nieuwe kinderen verborgen houden.

Veilige plekken regelen.

Vluchtroutes maken.

Nieuwe identiteiten.

En soms...

soms vonden ze aanwijzingen over verdwenen mensen.

Mijn moeder keek me aan.

"We zijn nooit gestopt met zoeken."

Mijn vader knikte.

"En toen kwamen jouw ouders."

Hij glimlachte klein.

"Ze waren goede mensen."

Zijn gezicht werd weer ernstig.

"Ze vroegen of wij voor jou wilden zorgen als hun iets zou overkomen."

Ik slikte.

"En toen gebeurde dat?"

Mijn ouders keken elkaar aan.

Mijn moeder antwoordde niet direct.

Toen zei ze:

"We weten niet wat er met hen gebeurd is."

Even stilte.

"Maar we denken niet dat het vrijwillig was."

Ik keek naar de donkere bomen buiten.

Ineens voelde ik me niet meer alleen.

Maar ook niet veiliger.

Want als die mensen mijn ouders hadden gevonden...

waarom zouden ze dan ooit stoppen met zoeken?

Hoofdstuk 7 – Foto's

Mijn vader stond op zonder iets te zeggen.

Hij liep naar een kast achter in de blokhut en haalde een oude, versleten koffer tevoorschijn.

Het leer was dof geworden en de sluitingen zaten vol krasjes. Alsof hij al vaak open en dicht was gegaan.

Hij zette hem voorzichtig op tafel.

Mijn moeder keek ernaar alsof ze twijfelde of dit wel het juiste moment was.

Toen maakte mijn vader hem open.

Er lagen papieren in.

Kaarten.

Notities.

En foto's.

Hij pakte een stapeltje en schoof ze naar mij toe.

Ik pakte de bovenste.

Daar stonden twee mensen op.

Een man en een vrouw.

Ze lachten.

Niet gemaakt voor de foto, maar echt gelukkig.

En tussen hen in een baby.

Ik.

Ik wist het meteen.

Geen twijfel.

Dat waren mijn echte ouders.

Ik leek sprekend op hen.

Mijn ogen van mijn moeder.

Mijn gezicht van mijn vader.

Zelfs hun glimlach voelde vreemd bekend.

Mijn adem stokte.

Zestien jaar.

Zestien jaar had ik me afgevraagd hoe ze eruit zouden zien.

En ineens zaten ze voor me.

Niet echt.

Maar toch.

Ik voelde tranen opkomen en draaide mijn hoofd een beetje weg.

Snel veegde ik er eentje weg.

Niemand zei iets.

Mijn moeder zag het natuurlijk wel.

Na een tijdje pakte ik nog een foto.

Mijn vader stond erop.

Jonger.

Samen met mijn echte ouders.

Alsof ze vrienden waren geweest.

Niet alleen beschermers.

Familie bijna.

Ik slikte.

En zonder na te denken zei ik:

"Misschien moet ik ze gaan zoeken."

De reactie kwam direct.

Mijn adoptieouders verstijfden.

Mijn moeder keek me geschrokken aan.

Mijn vader schudde meteen zijn hoofd.

"Nee."

Veel te snel.

Veel te fel.

Ik keek verbaasd op.

"Maar misschien leven ze nog."

Mijn vader ademde diep uit.

"Dat is te gevaarlijk."

"Waarom?"

Mijn moeder kwam naast me zitten.

Omdat—

Ze stopte.

Mijn vader keek naar de foto's.

Toen zei hij zacht:

"Als ze nog leven... hebben ze zich al zestien jaar verborgen gehouden."

Hij keek mij recht aan.

"En als ze niet meer verborgen zijn... dan betekent dat waarschijnlijk dat iemand anders ze al gevonden heeft."

Het bleef stil.

Ik keek opnieuw naar de foto.

Naar hun lach.

Naar hoe normaal ze eruit zagen.

En voor het eerst dacht ik iets wat ik nog niet eerder had gedacht.

Misschien ben ik niet degene die beschermd moet worden.

Misschien ben ik degene waar ze al die tijd voor op de vlucht zijn.

Hoofdstuk 8 – Wachten?

Toch bleef het in mijn hoofd hangen.

De dagen daarna probeerde ik normaal te doen.

We maakten wandelingen rond de blokhut. We kookten, speelden kaartspelletjes en deden alsof we gewoon op vakantie waren.

Maar niets voelde normaal.

Iedere keer als ik stilzat, dacht ik aan de foto's.

Aan hun gezichten.

Aan hoe mijn moeder haar hoofd een beetje schuin hield als ze lachte. Precies zoals ik deed.

Aan mijn vader die dezelfde blik had als ik wanneer hij in de verte keek.

Zestien jaar had ik gedacht dat ik nergens vandaan kwam.

Dat ik gewoon... bij mijn adoptieouders terecht was gekomen.

Maar nu hadden die mensen ineens gezichten gekregen.

Stemmen in mijn hoofd.

Een leven.

En misschien... misschien bestonden ze nog.

Die gedachte liet me niet meer los.

's Nachts lag ik wakker.

Ik keek naar het houten plafond van de blokhut en vroeg me af waar ze waren.

Of ze ooit aan mij dachten.

Of ze dachten dat ik veilig was.

Of ze nog leefden.

Op een ochtend zat ik alleen buiten met een kop thee.

Mijn adoptievader kwam naast me zitten.

Een tijdje zei niemand iets.

Toen vroeg hij rustig:

"Je denkt er nog steeds aan, hè?"

Ik knikte.

Hij zuchtte.

"Dat deden wij ook."

Ik keek hem aan.

Hij keek naar het bos.

"We zijn nooit gestopt met zoeken."

Ik zei niets.

Hij glimlachte zwak.

"En daarom weet ik ook dat dit gevaarlijk is."

Even bleef het stil.

Toen zei ik zacht:

"Maar als niemand zoekt... dan weet je ook nooit wat er gebeurd is."

Mijn vader keek me lang aan.

Niet boos.

Meer verdrietig.

Alsof hij precies wist dat dit moment ooit zou komen.

Hij knikte heel langzaam.

En zei toen iets waar ik de rest van de dag over bleef nadenken.

"Zo begonnen jouw echte ouders ook."

Hoofdstuk 9 – Uitleg

Mijn vader bleef een tijdje stil.

Hij keek naar zijn handen voordat hij antwoord gaf.

"Ze hielpen ons zoeken naar mijn zwager."

Hij slikte.

"Jarenlang."

Ik keek op.

Hij ging verder.

"Jouw ouders waren goed in verdwijnen. Goed in sporen volgen. Ze geloofden dat er nog mensen leefden die verdwenen waren."

Hij keek naar buiten.

"En toen... waren zij ineens ook weg."

Mijn moeder keek weg.

Mijn vader ademde diep in.

"Wij hebben ons altijd afgevraagd of wij daar schuld aan hebben."

Ik voelde iets in mijn borst trekken.

"Dat is niet jullie schuld."

Mijn moeder glimlachte verdrietig.

"Dat zeggen we tegen onszelf."

Even bleef het stil.

Toen zei ik voorzichtig:

"Maar als er nog mensen zoeken..."

Mijn vader keek me al aan voordat ik mijn zin afmaakte.

Ik zuchtte.

"Wat als ik gewoon luister?"

Hij zei niets.

Ik ging verder.

"Niet zoeken. Niet eropaf. Alleen informatie verzamelen."

Zijn gezicht voorspelde dat hij precies wist waar dit heen ging.

"Ik kan veranderen in een vlieg."

Hij sloot zijn ogen.

Ik praatte sneller.

"Als die mensen nog steeds naar mij zoeken, praten ze misschien over locaties. Over dossiers. Over waar ze denken dat mijn ouders zijn. Ik hoef alleen maar te luisteren."

Mijn moeder schudde direct haar hoofd.

"Nee."

Maar ik keek naar mijn vader.

Hij bleef stil.

Veel te stil.

Toen zei ik zacht:

"Ik kan niet niets doen."

Dat was het moment waarop zijn schouders iets zakten.

Niet omdat hij akkoord ging.

Maar omdat hij beseftte dat ik mijn beslissing eigenlijk al genomen had.

Hij zuchtte.

Lang.

Vermoeid.

Toen keek hij me aan.

"Je lijkt echt op je ouders."

Ik glimlachte voorzichtig.

Hij glimlachte niet terug.

"En precies daarom maak ik me zorgen."

Even bleef het stil.

Toen wees hij naar de koffer.

"Als je dit doet... doe je het niet alleen."

Ik keek verbaasd op.

Hij opende de koffer opnieuw.

Onder de foto's lag nog meer.

Kaarten.

Aantekeningen.

Kentekens.

Locaties.

En bovenop een map.

Op de voorkant stond met de hand geschreven:

Niet openen tenzij zij oud genoeg is.

Mijn vader keek ernaar.

En schoof de map langzaam naar mij toe.

Hoofdstuk 10 – De brief

Mijn vader hield zijn hand nog even op de map.

Alsof hij twijfelde.

Alsof hij wist dat zodra die open ging, er geen weg terug meer was.

Toen haalde hij zijn hand weg.

Ik opende hem.

Bovenop lag een brief.

Mijn naam stond erop.

Geen achternaam.

Alleen:

Voor onze dochter

Mijn adem stokte.

Mijn handen trilden terwijl ik de envelop openmaakte.

De brief was oud. De vouwen zaten erin alsof hij vaak was vastgepakt.

Ik begon te lezen.

Lieve kleine,

Als je dit leest, betekent dat waarschijnlijk dat wij er niet zijn. Of dat het niet veilig genoeg was om bij je te blijven.

Dat spijt ons meer dan woorden kunnen uitleggen.

Je zult veel vragen hebben. Waarom wij weg zijn. Waarom jij anders bent. Waarom mensen bang voor je zijn.

Onthoud één ding: jij bent niet gevaarlijk.

Angst maakt mensen gevaarlijk.

Als mensen je zoeken, betekent dat niet automatisch dat ze je kwaad willen doen.
Maar vertrouw nooit iemand alleen omdat die aardig lijkt.

Als je ooit besluit ons te zoeken... denk eerst na of je zoekt om antwoorden te krijgen
of omdat je bang bent alleen te zijn.

Je bent nooit alleen geweest.

Ik slikte.

Onder de brief zat nog een vel papier.

Geen tekst.

Een kaart.

Met daarop meerdere rode cirkels.

En één locatie extra omcirkeld.

Daarnaast stond:

Laatste veilige locatie. Niet direct heen gaan. Eerst observeren.

Mijn vader keek op.

"Dat is waar ze naartoe wilden."

Ik keek hem aan.

"Zijn jullie daar geweest?"

Hij knikte.

"Te laat."

Mijn hart zakte.

"Was er iets?"

Hij knikte opnieuw.

"Er was iemand geweest."

Hij keek weg.

"Geen gevecht. Geen bloed. Gewoon... leeg."

Mijn moeder schoof dichterbij.

"We hebben nooit geweten of ze gevlucht zijn of meegenomen."

Ik keek opnieuw naar de kaart.

Mijn gedachten draaiden alweer.

Toen hoorde ik mezelf zeggen:

"Dan ga ik niet naar die plek."

Mijn ouders keken verrast.

Ik wees op de kaart.

"Ik ga eerst kijken wie er nu nog mee bezig zijn."

Mijn vader keek me onderzoekend aan.

Ik haalde diep adem.

"Ik word geen vlieg bij die mensen."

Hij keek opgelucht.

Ik maakte mijn zin af.

"Ik word iets wat niemand opmerkt."

Hij keek me wantrouwend aan.

Ik glimlachte klein.

"Een mug."

Mijn vader sloot even zijn ogen.

Mijn moeder begon ineens te lachen.

Niet omdat het grappig was.

Maar omdat ze precies wist dat ik dit toch ging doen.

En mijn vader wist het ook.

Hij zuchtte.

"Dan gaan we een plan maken."

Niet jij.

Maar we.

Voor het eerst voelde het niet alsof ik alleen op zoek ging.

We gingen zoeken.

Samen.

Hoofdstuk 11 – Op onderzoek

We maakten een plan.

Niet omdat mijn ouders het een goed idee vonden.

Maar omdat ze inmiddels begrepen dat ik het anders toch zou doen.

En dan liever voorbereid.

Mijn eerste doel was simpel.

Niet zoeken naar mijn echte ouders.

Niet iemand confronteren.

Alleen informatie verzamelen.

Ik zou teruggaan naar ons huis.

Kijken of er nog steeds iemand was.

Mijn vader haalde een kaart tevoorschijn en wees de route aan.

Geen rechte lijn.

Geen opvallende bewegingen.

Mijn moeder gaf me een notitieboekje.

"Schrijf pas op als je terug bent. Niet ter plekke."

Ik knikte.

Toen liep ik naar buiten.

Even bleef ik staan tussen de bomen.

Normaal voelde veranderen inmiddels vertrouwd.

Maar dit voelde anders.

Niet oefenen.

Niet ontsnappen.

Bewust ergens naartoe gaan.

Ik sloot mijn ogen.

Mijn lichaam werd kleiner.

Lichter.

Mijn wereld veranderde.

Het bos werd enorm.

De lucht trilde.

Ik veranderde niet in een vlieg.

Nog kleiner.

Een klein insect dat bijna niemand zag.

Onopvallend.

Precies de bedoeling.

Ik steeg op.

De reis duurde langer dan ik dacht. Wat voor mensen een autorit was, voelde ineens enorm.

Maar uiteindelijk herkende ik de straat.

Ik bleef hoog.

Niet direct naar beneden.

Eerst kijken.

En toen zag ik het.

Het busje.

Niet exact voor ons huis.

Maar iets verderop.

Alsof ze geleerd hadden niet te opvallend te zijn.

Mijn hart ging sneller.

Ze waren er nog.

Ze waren dus niet alleen geïnteresseerd geraakt.

Ze wachtten.

Ik cirkelde langzaam dichterbij.

Er zaten twee mensen in.

Andere mensen dan eerder.

Op schermen zag ik geen camerabeelden meer.

Gewoon kaarten.

Notities.

Foto's.

Eén van die foto's was van mij.

Van school.

De ander bladerde ergens doorheen.

Toen hoorde ik hem zeggen:

"Ze zijn weg."

De ander knikte.

"Maakt niet uit."

Hij tikte op tafel.

"Ze komt terug."

Mijn hart sloeg over.

De eerste man fronste.

"Hoe weet je dat?"

De ander glimlachte.

Heel rustig.

"Omdat ze net als haar ouders is."

Hij draaide een map om.

Op de voorkant stond:

PROJECT MIMIC – FAMILIE Z...

Ik schrok.

Niet van het woord.

Maar van die laatste letter.

Ze wisten meer dan ze zouden moeten.

En toen zei de eerste man:

"Moeten we team drie alvast naar de oude locatie sturen?"

De ander antwoordde:

"Nog niet."

Hij keek uit het raam.

"Laat haar ons maar vinden."

Ik hing doodstil tegen het plafond.

En ineens kreeg ik een heel naar gevoel.

Dit voelde niet alsof zij op zoek waren.

Dit voelde alsof ze zaten te wachten.

Op mij.

Hoofdstuk 12 – MIMIC

Ik besloot geen seconde langer te blijven.

Dit voelde niet meer als observeren.

Dit voelde alsof ik precies deed wat zij verwachtten.

Heel voorzichtig vloog ik achteruit, weg van het busje. Niet te snel. Niet opvallend. Pas toen ik een paar straten verder was, veranderde ik.

Mijn lichaam werd groter.

Vleugels.

Sterke spieren.

Ik koos bewust geen opvallende roofvogel. Gewoon een vogel die niet direct de aandacht trok als iemand omhoog keek.

En toen vloog ik.

Niet rustig.

Niet genietend zoals vroeger.

Ik vloog zo snel als ik durfde.

Onderweg bleef één zin door mijn hoofd gaan.

Laat haar ons maar vinden.

Dat klonk niet alsof ze zochten.

Dat klonk alsof ze een plan hadden.

Toen ik eindelijk de blokhut bereikte, landde ik tussen de bomen en veranderde terug.

Ik liep naar binnen.

Mijn ouders zaten aan tafel.

Mijn moeder keek meteen op.

"Wat is er?"

Ik antwoordde niet.

Ik deed de deur dicht.

Mijn vader keek direct serieus.

"Wat heb je gehoord?"

Ik ging zitten.

En vertelde alles.

Over het busje.

Over de nieuwe mensen.

Over dat ze wisten dat we weg waren.

Over de foto's.

Over de zin.

"Ze komt terug. Ze is net als haar ouders."

Mijn ouders wisselden een blik.

Toen vertelde ik over de map.

PROJECT MIMIC.

En die letter.

De Z.

Mijn vader verstijfde.

Mijn moeder werd bleek.

Mijn hart begon sneller te slaan.

"Jullie kennen dit."

Niemand antwoordde.

Ik keek mijn vader aan.

Hij sloot zijn ogen.

Heel even leek hij ouder dan normaal.

Toen stond hij op.

Liep naar de koffer.

En haalde er een map uit.

Oud.

Verkreukeld.

Hij legde hem neer.

Op de voorkant stond met zwarte letters:

MIMIC

Ik keek op.

Mijn vader zei zacht:

"Wij dachten dat dit project jaren geleden gestopt was."

Ik voelde mijn maag samentrekken.

"Wat is het?"

Hij bleef even stil.

Toen keek hij mij aan.

"De officiële reden was onderzoek."

Hij slikte.

"Maar volgens de verhalen wilden ze begrijpen hoe gedaanteverwisselaars werken."

Hij stopte even.

"En daarna..."

Mijn moeder maakte zijn zin af.

"...wilden ze kijken of ze het konden namaken."

Het werd stil.

Ik keek naar de map.

Toen naar mijn ouders.

En ineens dacht ik aan iets.

Aan die man.

Aan wat hij zei.

Niet:

we zoeken haar.

Maar:

laat haar ons maar vinden.

Alsof ik niet hun doel was.

Maar hun volgende stap.

Mijn vader keek me aan.

En zei toen iets waardoor mijn bloed koud werd:

"Misschien zochten ze je ouders nooit."

Hij keek naar de foto op tafel.

"Misschien hebben ze gevonden wat ze zochten."

Hoofdstuk 13 – Hoe verder

Ik ging niet gelijk over tot actie.

Voor het eerst sinds dagen voelde ik niet alleen onrust, maar ook twijfel.

Misschien was dat juist goed.

Want hoe meer ik erover nadacht, hoe minder ik nog wist.

Wilden ze mij echt vinden?

Of wilden ze juist dat ik hen zou vinden?

Dat voelde als een groot verschil.

Ik schoof de map van me af.

"Nee."

Mijn ouders keken op.

"Ik ga niet zomaar ergens heen."

Mijn vader knikte bijna opgelucht.

Mijn moeder zette thee.

Dat voelde vreemd normaal na alles wat er gebeurd was.

Alsof thee het antwoord was op achtervolging, geheime organisaties en verdwijnende ouders.

We gingen aan tafel zitten.

Niet als vluchtelingen.

Gewoon als gezin.

Mijn vader pakte papier.

"Goed. Geen paniek. Wat weten we zeker?"

Hij schreef bovenaan:

Feiten

Mijn moeder begon.

"Ze weten dat we weg zijn."

Mijn vader schreef.

Ik vulde aan.

"Ze volgen niet direct. Anders waren ze hier."

Hij schreef verder.

"Ze verwachten dat ik nieuwsgierig ben."

Nog een punt.

Mijn moeder dacht na.

"Ze hebben camera's geplaatst, maar hebben niet ingegrepen."

Mijn vader keek op.

"Dat betekent iets."

We werden stil.

Toen zei hij langzaam:

"Als ze je echt wilden meenemen... hadden ze eerder kansen gehad."

Ik keek op.

Dat had ik nog niet bedacht.

Mijn moeder knikte.

"Ze wilden bevestiging."

Mijn vader keek naar de map.

"Of contact."

Niemand vond dat een fijne gedachte.

We maakten twee kolommen.

Wat weten we

Ze volgen al langer.

Ze kennen jouw ouders.

Ze kennen ons.

Ze verwachten dat jij zelf gaat zoeken.

Wat weten we niet

Leven je ouders nog?

Wat is Project MIMIC?

Wie zijn die mensen?

Waarom hebben ze nog niets gedaan?

Ik keek naar de laatste vraag.

Die bleef hangen.

Toen zei mijn moeder ineens iets waar niemand aan gedacht had.

"Wat als er meerdere groepen zijn?"

We keken haar aan.

Ze haalde haar schouders op.

"Wij gingen er altijd vanuit dat iedereen die zocht gevaarlijk was."

Ze keek naar de foto van mijn ouders.

"Maar misschien werden zij niet opgejaagd."

Ze keek mij aan.

"Misschien probeerden ze iemand te bereiken."

Het bleef stil.

Mijn vader dacht na.

Toen pakte hij de oude kaart erbij.

Niet de veilige locatie.

Een andere.

Er stond iets kleins op geschreven.